בחזרה לאי

לו רק היה לו מזל , הוא לעולם לא היה שומע יותר את השם של ברנשטיין . אבל מזל , כנראה , היה בדיוק הדבר שהוא לא התברך בו . לא היה לו מזל להיוולד בלי הפרעת קשב , גם לא מזל לגדול בבית עם הורים פחות מותשים ואדישים . אפילו מזל להיות ילד שצועק את המצוקה שלו לא היה לו . במקום זאת היה ילד שכוסס ציפורניים בדממה ומבצר במוח שלו אי בודד , אליו הוא יכול ללכת כשהכל נהיה יותר מידי .

שני שאלה אותו פעם מה היה באי הזה . הוא צחק כי זה היה יותר קל מלבכות ואמר לה שבאי היה הכל . גיבורי סיפורים של שמואל ארגמן וחיים ולדר . קטלוג מדוייק של אוסף הבולים הענק שלו . שבתות אצל סבתא צביה במושב . זכרונות מטיולים שנתיים . כל החלקים השפויים של החיים שלו , כל הקשים שהוא נאחז בהם כדי להמשיך לחיות . כמעט הכל היה באי , חוץ מהפיראטים : להם לא הייתה כניסה . איכשהו הוא הצליח לנעול אותם בחוץ , גם אם לא להטביע לגמרי . אולי , אחרי הכל , כן היה לו קצת מזל .

את האי הוא התחיל להקים בכיתה ב ’, בשיעורים המשעממים של הרב גולדשטיין . או אולי הם לא היו משעממים כל כך : אבל הוא לא הצליח להתרכז במשניות , ואף אחד לא חשב להציע לו אבחון אלא רק לגעור בו אם פטפט או בעט בכדור מתחת לשולחן . הוא למד לתלות עיניים גדולות ברב ולהפליג הרחק בראש . לאט לאט הקים את האי , אכלס אותו בכל הדברים שיאפשרו לו להמשיך להיות ולא להיות .

אולי זה נס שנולדת עם הפרעת קשב , הציעה פעם שני . אחרת לא היית מתחיל להקים את האי . ולאן היית יכול לברוח אחר כך , כשהדבר הזה התחיל לקרות ?

הוא משך בכתפיו . אם לא הייתה לו הפרעת קשב אולי היו לו חברים והוא לא היה משוטט לבד . אם לא הייתה לו הפרעת קשב אולי היה מסתפק בחיים של לימודים וספרים וקצת גולות ואופניים ולא נמשך לכל בדל הרפתקה שהתגלגל ברחוב . אולי לא היה הולך עם ברנשטיין מבית הכנסת כשזה ביקש ממנו עזרה בחנות הצעצועים שלו . אולי הדבר הזה בכלל לא היה מתחיל לקרות .

אולי לא היה הולך עם ברנשטיין מבית הכנסת כשזה ביקש ממנו עזרה בחנות הצעצועים שלו . אולי הדבר הזה בכלל לא היה מתחיל לקרות .

האי הבודד שלו שמר עליו הרבה שנים, והוא נסוג לתוכו כמה שרק יכול היה, צופה אל העולם מאחורי מסך שקוף אבל בלתי חדיר. הוא סיים תלמוד תורה והתקבל לישיבה גרועה ונפלט ממנה אחרי חצי שנה ומצא את הדרך שלו לרחוב, אבל אף פעם לא באמת הלך רחוק. כלומר, הוא חשב ככה. ההורים שלו חשבו שהלך רחוק מאד, הלך אולי לבלי שוב. אבל הוא ידע כמה פעמים ביום הוא אומר לעצמו לא, וידע שכל בוקר הוא מנצח את עצמו כשהוא מסרב להישאר במיטה, וקינא בהוריו שלא יודעים עד כמה רחוק אפשר ללכת.

שולי, העובד הסוציאלי, הסכים איתו. שולי עבד בעמותה שניסתה את מזלה בהחזרת ילדים כמוהו למסלול וחשב שהוא מקרה קל, שהוא רק צריך מקום שיבין את הפרעת הקשב שלו. אבל הוא סירב לכל הצעה. הוא חשב ששולי יתייאש בסוף, אבל שולי התעקש לא להתייאש. הוא הזמין אותו לשבתות ולקח אותו לאכול פיצה ויום אחד שם לו יד על הכתף והוא הקיא את כל הפיצה שאכל ואמר לו: “בחיים אל תיגע בי יותר.” ואז שולי הבין. הוא לא נגע בו יותר אבל התחנן שילך לטיפול. בסוף הוא הסכים, לא כי הוא חשב שזה יעזור אלא כי שולי נראה סובל באמת בגללו.

הוא לא האמין בטיפול, אבל הטיפול כנראה האמין בו. בהתחלה הוא עדיין חי בעיקר באי שבראש שלו והתחכך עם העולם דרך מסך ניילון עבה, אבל לאט-לאט הניילון הידקק, ואז התפורר. הוא התחיל להרגיש גשם ישר על העור, לצחוק עמוק מתוכו, לדבר עם אנשים בלי להרגיש שהוא משחק בסרט. הוא מצא מסגרת ישיבתית שלא מסגרה אותו באופן נוקשה מידי. למד צילום אירועים. התנדב בקו סיוע לגברים דתיים וחרדים.

בשידוכים הלך לו רע. ההורים שלו היו מיואשים ממנו בכל מקרה, בטוחים שאין סיכוי למצוא לו שידוך סביר. שולי ואנשי צוות מהמסגרת חשבו אחרת, אבל גם הם נרתעו כשאמר שהוא מספר הכל. “המון ילדים עוברים את זה, ורובם אף פעם לא מעבדים את הטראומה בטיפול, כמוך,” הסביר לו שולי. “זה באמת נורא ועצוב. אבל מה זה קשור לחיים שלך עכשיו? למה אתה צריך להגיד?”

הוא התעקש שהוא צריך.

“לפחות לא על ההתחלה. אחרי שתהיו נשואים כמה זמן, נגיד…”

“אחרי שנהיה נשואים?” הוא הזדעזע. “כדי שהיא תעזוב אותי אז,

במקום בשלב השידוכים ?"

"אחרי שנהיה נשואים ?" הוא הזדעזע . "כדי שהיא תעזוב אותי אז ,
במקום בשלב השידוכים ?"

"אף אחת לא תעזוב אותך בגלל שפגעו בך בתור ילד !" הזדעזע שולי בחזרה .

"כן ? אז למה כל כך חשוב שאני לא אספר ?"

"כי … כי אתה לא רוצה להפוך את זה לכרטיס הביקור שלך ! אתה הרבה יותר מזה !"

"אני הרבה יותר מזה ," הוא הסכים . "גם בגלל זה ." הוא למד לשרוד . הוא ברח לתוך אי שהגן על השפיות שלו . הוא הצליח לצאת משם חזרה אל העולם ולחיות שוב עם אמון בבני אדם . הוא פיתח אינסטינקט לזהות טיפוסי -ברנשטיין מרחוק , גם אם תאוות הניצול שלהם כוונה לדברים אחרים .

שולי לא הצליח להבין אותו הפעם . הצעות שידוכים עלו ונהדפו . בבירורים עליו אמרו שהוא בחור מצוין , בריא בנפשו . לא רואים עליו בכלל ש … מה , לא ידעתם ? הוא לא מסתיר את זה , אתם יודעים . מתנדב אפילו עם … כאלה . שגם עברו דברים .

הוא היה אחד מהאלה . עבר דברים . וכל המציעים והמבררים נסוגו בבהלה .

את שני , בסופו של דבר , הוא לא הכיר בשידוך . קיץ אחד הוא התנדב בקמפ לילדים חולים בסיסטיק פיברוזיס שנערך בשוויץ . הוא היה צמוד לילד כחוש בן תשע , שני הייתה אחראית על אחותו , ילדונת קופצנית בת חמש . הוא ניסה לשמור על דיסטנס , אבל לשני היו תכניות לגביו . בגיל עשרים וחמש , היא כבר הייתה שדכנית נלהבת עם כמה שידוכים מוצלחים ברקורד שלה , והיא חשבה שהמתנדב של בנצי מתאים בול לבת הדודה שלה . היא שלחה אח של גיס שהתנדב גם הוא בקמפ להציע לו את השידוך . הוא , שבע אכזבות , ניסה להתחמק . זה לא נראה לו מתאים . כן , הוא עובד וקובע עיתים וגם הולך שחור -לבן , אבל זה לא מתאים . היא בטח לא תרצה . לא רצה להרחיב למה . למה שכל הקמפ ירכל עליו ?

שני לא ויתרה . כשאח של הגיס חזר עם תשובות לא מספקות , היא תקפה

[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

“אתה לא איתי." גם זו לא הייתה שאלה.

“אני כן. אני – גם. זה היה... קשה לעבוד ככה."

היא נכנסה לפעולה. הושיבה אותו. הדליקה מוזיקה שקטה. הביאה כדורי הרגעה מהסוג שהחזיקה תמיד בארון התרופות. (הוא תהה תמיד למה. אולי לא היה צריך לתהות). מזגה לו כוס מים קרים. אחר כך שאלה אם הוא רוצה לדבר עם ליבוביץ', הפסיכולוג שטיפל בו בעבר, או עם מישהו אחר. הוא אמר שהוא לא יודע. שהוא לא יכול לחשוב. שהוא רוצה לישון.

נועה חזרה מהמטפלת וצהלה בזרועותיו והוא החזיק אותה וחשב שהוא אידיוט. שאסור לשלוח אותה לאף בית אחר. שאסור להוציא אותה מטווח ראייתו. מה הוא חשב לו, בכלל.

בבוקר למחרת הוא קם כרגיל, אבל המאמץ לקום היה אותו מאמץ מכאיב ופוצע של ימי נעוריו, הימים בהם שוטט ברחובות וראה את העולם כמו משהו דמיוני, משחק על מסכי ענק שמוקרן מכל צדדיו. שני סידרה לו תור חירום אצל ליבוביץ'. שולי התקשר והוא ניסה לענות לו. נועה חזרה מהמטפלת וצהלה בזרועותיו והוא החזיק אותה וחשב שהוא אידיוט. שאסור לשלוח אותה לאף בית אחר. שאסור להוציא אותה מטווח ראייתו. מה הוא חשב לו, בכלל.

“אני מצטער," הוא ניסה להגיד לשני בערב, אחרי שנועה נרדמה. אבל היא רק נתנה בו את המבט הרושף שהוא למד לא לקרוא עליו תיגר. “אני יודעת מה אתה רוצה לומר, ושלא תעז להגיד את זה. שלא תעז."

הוא לא העז.

עוד בוקר של קימה בייסורים, והוא נסע לליבוביץ' לתור הדחוף. שני באה איתו, אבל הוא התעקש לנהוג בעצמו. נוסע בכביש, מתהלך באי, מקווה לאור בקצה המנהרה. אחרי עשרים דקות של נסיעה, ידו נשלחה כמעט מאליה. הדליקה את הרדיו. בטח יש חדשות חשובות יותר. אולי פרצה מלחמה. הלוואי. מלחמה גדולה. שתהפוך את הכל. תשכיח.

“...ולכן אני אומר: זה לא מקרי שבדיוק עכשיו, כשהתמנה לסגן ראש העיר, צצו כל הטענות האלה," הדהד קול בטוח ברכב. “אם באמת הוא עשה דברים כאלה לפני חמש שנים ולפני עשר שנים ולפני חמש עשרה שנה, איפה היו האנשים האלה עד היום? מדברים לא רק על ילדים, גם

על נערים . למה הם לא הגישו תלונה , הזהירו נגדו , משהו? כל כך הרבה סיפורים פתאום ואף אחד לא התלונן בזמנו ? רק כשהוא עולה לגדולה נזכרים ? אני שואל אותך : זה הגיוני שאנשים לא ידברו כל השנים האלה, לא יבקשו צדק ?”

הוא לא עשה תאונה . רק נסוג עמוק לסבך שיחים באי שלו . נסע הלאה . הוא לא ידע עד עכשיו כמה מזל היה לו לברוח מהשם של ברנשטיין , אבל המזל הזה נגמר .

אולי , הלוואי , תפרוץ מלחמה .